

Ormur bóndi á ytra Skála

1. Gevið ljóð og havið stev
– grund er ei at drála –
meðan eg kvøði um mannin tann,
sum búði á ytra Skála.

*Tøkum lætt her í lundum,
leikum vár' menn
latum váran dans væl falla.*

2. Ormur bóndi á Ytra Skála
var ein menskur mann,
bulmikil og sterkur var,
eitt bølmenni var hann.

3. Nær ið bóndin livað hevur,
søgnin sigur ei frá;
men sjónskar eru toftirnar,
ið hann hevur livað á.

-----
4. Pætur bóndi í Funningi
burt í haga var,
sær hann Orm á Ytra Skála
í haganum hjá sær.

5. Hevði stóran tøkuhund
at beita henda dag;
Pætur royndi at skáka av,
sum hann hevði einki sæð.

6. Ormur hóttir Pætur bónda,
hevði øks í hond:
"Svørja skalt tú trygdareið
ella geva upp ond!"

7. Pætur svór tá trygdareyð,
tó hann vildi treyður,
noyddur var at gera tað,
annars var hann deyður.

8. Pætur slapp frá Ormi tá,
at húsum mundi fara.
Kvøða vit um aðru ferð,
hann skal til Havnar fara.

9. Pætur bóndi í Funningi
bátsmenn saman savnar,
stóran bát úr Funningsstøð,
handilsferð til Havnar.

10. Pætur hevði nógv at greiða
har við krabbaborð,
var tí eftir í Havnini,
tá báturin fór norð.

11. Pætur heitir á havnarmenn
– gjørði tíð ei langa –
fluttu hann á Strendur inn,
so skuldi bóndin ganga.

12. Pætur kvikar á mannagøtu,
tíð er ei at drála,
gøtan gongur dygst fram við
hjá Ormi á ytra Skála

13. Ormur tók mót honum væl,
gav honum gott at eta:
kjøt og sviðin seyðarhøvd
hann man á borðið seta.

14. Pætur knív úr slíðra dregur,
skal á hævdið skera,
varnast at sítt egna mark
á oyrunum man vera.

15. Pætur bóndi í Funningi
man nú missa tolið:
"Hart og tungt at eta er
sítt egna og tað stolið!"

16. Pætur situr við borðið enn,
man í troðið bína;
Ormur setst á gáttina
øksina at brýna.

17. Stallur yvir grúgvuni
fullur er av korni;
Pætur rívur stúttuna
undan einum horni.

18. Kornid fall á eimin niður,
fult var alt av eldi,
treiv so eftir borðfjøluni,
niður á Orm hana feldi.

19. Trýsti hana á bóndan niður,
sum var saman kroppin;
tá ið hann slapp á føtur,
var Pætur bóndi sloppin.

20. Pætur heldur í brekkuna,
hundur honum nær,
tveitir honum válgara,
hann hevði tikið sær.

21. Hundur legst á válgara,
Ormur bóndi rennur.
Pætur rópar á Ormin tá:
"Sært tú, skálin brennur!"

22. Ormur rann til húsa brátt,
tá hann fekk tað at síggja:
eldur var í skálanum,
so roykur stóð til skýggja.

-----
23. Enn vit vilja kvøða meir,
lýðið á og hoyrið!
Nú vit snúgva kvæðinum
til Jógvan bónda á Oyri.

24. Oyrabóndin í Eysturoy
átti stóran garð;
bølmennið á ytra Skála
hansar granni var.

25. Bóndin talar á sonin sín,
á tólvta ári er:
"Vilt tú við á fjøllini
at vita, hvussu fer?"

26. Kvika teir um hagan tá,
koma niðan á skarð;
síggja Orm á ytra Skála
binda eina ær.

27. Óður gjørdist Jógvan sterki
– tað er einki reyp –
setti fót í vøllin fast,
og beint á Orm hann leyp.

28. "Tú hevur verið eitt bølmenni,"
man hans tunga mæla,
"tó tú eigur mikið góðs,
tú mást frá øðrum stjala."

29. Bardagin var øgiligur,
óðir hundar goyggja,
berjast fyri lívinum,
tí hvørgin vildi doygja.

30. Stríðið stóð í langa tíð
henda dapra dag;
Jógvan tók so hart eitt tak
og feldi Orm í knæ.

31. Jógvan rópar sonin tá:
"Drag tú knívin mær!"
Piltur óttast bardagan,
vil ei koma nær.

32. Jógvan heldur Ormi fast,
illa mentur at tala;
sonur loypur í Øksnagjógv
í eina rók at fjala.

33. Ormur bóndi kallar tá
á tann arga fjanda:
lovar honum lítlafingur,
vil hann hjá sær standa.

34. Ormur fekk tá megi til
at kasta Jógvan av,
treiv so eftir øksini,
honum bana gav.

35. Ormur vildi piltin týna,
sum í gjónni lá,
tekur til at rulla grót,
sum skildi hann lívi frá.

36. Skræðir av teim klæðini,
legði tey á sítt ross;
síðan tók hann líkini
og tveitti í Tippafoss.

37. Bóndin fór í koyggjuna
– so man søgnin mæla –
blæsur tungt og rýtur hart,
í svøvni fer at tala:

38. "Klæðini undir kvørnini,
lík undir fossi liggja."
Kallar hetta hoyra og
fara straks at hyggja.

39. Blóðug klæði finna teir
undir kvørnini tá,
líkini undir Tippafossi;
løgmanni boða frá.

-----
40. Sett er ting á Stevnuváli,
Ormur situr har;
vitna teir, at Ormur bóndi
feðgum at bana var.

41. Pætur bóndi í Funningi
tagdi har á tingi,
vildi ikki bróta eið,
Ormur hevði fingið.

42. Løgmaðurin dómin lýsir:
"Lýðið á og hoyrið!
Ormur bóndi dripið hevur
feðgarnar á Oyri."

43. Tá ið Ormur hetta hoyrir,
var hann ikki blíður:
snarliga á hestin leyp
og burt frá tingi ríður.

44. Tríggir bestu hestarnir
við løgrættumonnum á,
deyðan ella livandi
skuldu teir Ormin fá.

45. Hestar leggjast fyri skjótt,
Ormur man ei bíða;
tá hann kom á Hórheiðar,
sást bara Ormur ríða.

46. Ormur ætlar at sleppa tá
– mongum ætlan brestur –
tá hann kom á Válsbrekku,
hoknaði hans hestur.

47. Lúgvaður var Ormur tá,
orkar ei at renna;
løgman dreingir nærkast meir,
tað fekk hann at kenna.

48. Renna kapp um hagan niðan
– ei er dystur lættur –
tá hann kom í Selatraðsskarð,
fekk ein Ormin aftur.

49. Tveitir seg á grúgvu fram,
tá ið hann kom nær,
hevði knív í hondini
og Orm í hælín skar.

50. Ormur datt á vøllin niður,
hælsinan var skorin;
so var hann á hestinum
aftur á tingið borin.

51. Døma teir tá Ormin bónda,
drepa so og jarða.
Grøvin er við Stevnuvål
norð ímillum Fjarða.

52. Søgningin er at enda komin
– vit hava víða válað –
tí kann eg ikki kvøða mer
um Orm á Brenda Skála.

Jørgen Thomsen (1927-1995) yrkti í 1995. Kvæðið er upprunaliga 80 ørindir langt og er í tí líki prentað í Nýggju Kvæðabókini 2 hjá Sverra Egholm. Her er kvæðið í samráð við Sáru Mrdalo, dóttur Jørgen, stytt nokk so nógv. JD.